

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
în străinătate . . . . . 300 Lei

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Girant responsabil : **N. ONCU**

INAPOI DE UNDE AM PLECAT

„Veniți să ne întoarcem la Domnul”. Osea 6:1.

Nu există dramă mai mare ca starea omenirii ajunsă în brațele păcatului. În această stare omul e complet lipsit de slava lui Dumnezeu, de trăsăturile caritate în el pe chipul și asemănarea Creatorului. Și nu numai atât, ci așa cum a spus un gânditor, odată ajunsă minunată ființa umană în mâna sa, Diavolul își bate joc de ea, el e fără milă și nu ține seamă de loc, de nimic. Prietenii în jurul vostru la un om ajuns pradă tiraniei satanice. E de nedescris această stare.

Domnul Isus o descrie minunat de frumos în pilda fiului răătăcit. Ceace se petrece în conștiința, în sufletul, în mintea acestui tânăr nu se spune. Povestea începe că el la un târziu și-a venit în fire”. Dar aceasta reacție a venit cu siguranță în urma unui proces mai lung petrecut în lăuntrul lui, e rezultatul unor grele lupte, și unui lung și greu sbuciu. Ce a fost și ce a ajuns! Care e cauza? De ce a ajuns aici? O foarte scurtă explicație. A plecat dela tatăl. Aproapeți-vă de un pom și rupeți o mlădiță și veți vedea că se usușă. Veți putea-o ține în apă, ea va sta verde un timp, dar se va usca. De ce? Care e cauza? Ori cine o știe. A fost ruptă dela locul ei, din pom.

Slava noastră

Noi avem o slavă dăruită nouă de Creator. Ființa noastră ascunde în ea un suflet minunat. Avem în noi sămânța unui caracter, care crescut și dezvoltat ne-ar transforma în ființe mult superioare îngerilor. Creatorul știe aceasta și deaceia a ri-

dicat pe sfinții ajunși în cer mai pre sus de îngerii. Chiar arhanghelii sunt slujitori ai sfinților. Ce admirație avem noi chiar, când întâlnim oameni cu suflet, oameni cu caracter. Sunt atât de gata la serviciu, respectoși, înțelegetori, răbdători, gata să ajute, miloși, compătimitori, etc. Și contrariul când găsești un om fără suflet, adică unul terfelit de păcat.

Omul are slavă. Ea poate fi păstrată însă numai în Domnul. După cum mlădița își poate păstra vigoarea și verdețea numai când e în pom, tot așa e și cu noi.

Și un om care prin păcat și-a pierdut slava, nu mai poate fi numărat cu oamenii. Așa e povestea celui bețiv, celui tâlhar celui curvar, celui criminal, etc. Aceștia numai poartă chip de om, dar în realitate nu mai sunt.

Minunea cu noi

Minunea cu noi e că ceace nu se mai petrece nicăiri în natură, se petrece cu noi. O mlădiță, o crenguță odată ruptă și uscată nu mai poate fi potrivită la locul ei și readusă la viață. Pentru noi însă Domnul a făcut și această minune. Noi ne putem întoarce din nou la slava noastră. „Să ne întoarcem la Domnul”, e îndemnul textului nostru. Sunt aceste cuvinte atât de minunate, atât de bogate și pline de bucurie. Adică un om ajuns în cea mai tristă stare, se poate trezi și întoarce de unde a plecat, și minunea e că nu este înșelat, el va înverzi din nou.

Iubirea Lui

Aceasta o putem avea datorită iubirii nețărmuită ce o are pen-

tru noi. Când ne întoarcem nu ne mai impută păcatele și greșelile noastre. Nu mai ține seamă de ele. El a pregătit jertfe pentru ispășirea lor.

Tatăl când fiul răătăcit s'a întors acasă, nici nu mai știa că acesta a făcut atâta rău. Era al lui, s'a reîntors, e din nou la el, și aceasta a acoperit totul. Prezența fiului din nou în casa sa a alungat amintirea trecutului, cum alungă ivirea soarelui întunerecul. Iubirea Tatălui nostru pentru noi e mult mai mare. Noi nu putem pătrunde în ea, nu o pricepe. E mai înaltă ca cerul și mai adâncă decât marea.

Deaceia El e în stare să primească și să ierte pe orice păcătos. Numărul păcatelor nu-L face să nu ne primească. „Oricine vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”.

Cuvinte pentru tine

Cuvintele acestui text sunt alese pentru tine. Suflete prietene în ele, și auzi glasul unui frate al tău care a gustat din pâinea iertării și din fericirea cerului. Ele te cheamă să te întorci la Domnul. Ai pribegit destul prin lumea de păcate, vino azi acasă. Cântă acum în sufletul tău

„M'am depărtat de Dumnezeu

„Azi vin acasă.

„M'am desgustat de vlața mea

„Azi vin acasă.

Și Tatăl care te așteaptă te va primi. Sunt ani de când El te așteaptă. Tu te-ai vestejit complet, și s'a dus toată vloga, dar în El vei înverzi din nou. În El vei descoperi adevărata viață.

Fie, Doamne, ca aceste cuvinte să fie ascultate și noi toți să ne întoarcem la Tine.

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul III. No. 38-39 Sâmb. 20-27 Sept. 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
In străinditate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65
Casier: N. Oncu Arad, Str. Blanduziei 4**DELA REDACȚIE**

Natura e un bun învățător. Domnul Isus însuși ne trimite să învățăm unele lucruri dela natură. „Priviți crinul... uitați-vă la paserile cerului...” etc. Totul în natură din mic se face mare. Acest adevăr vrem să fie o realitate și cu revista noastră. Farul a fost o revistă mică la început și a crescut și vrem să crească mereu.

Cu acest gând rugăm pe toți frații, pe toți cetitorii, pe toți predicatorii și lucrătorii Evangheliei să ne ajute să creștem mai mari. **VREM SĂ ASEM MAI MULȚI ABONAȚI.** Căci cu cât avem abonamente mai multe cu atât suntem mai tari. Și sarcina, de a face abonamente e așezată pe umerii fiecăruia dintre voi: Facem un călduros apel la fiecare din voi: Faceți abonamente. Un abonament poate fi oricând făcut. Calculați 10 lei pe lună, luați banii și trimiteți pe adresa casierului nostru: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei Nr. 4 și cu prima poștă veți primi revista. Scrieți pe mandat pe câte luni și adresa corectă.

Și dacă doriți puteți trimite bani și la fondul de ajutor al revistei.

Rugăciunea vameșului

„Fii milostiv mie păcătosul...”

Pilda celor doi oameni cari se rugau în acelaș timp și în acelaș loc e minunată. Sunt la rugăciune doi oameni, două firi complect deosebite una de alta, doi oameni cari amândoi simt necesitatea de a se ruga, dar fiecare într'un fel deosebit de celalalt. Deosebire în atitudine, în idei, în practică, și în cele ce așteptau dela rugăciune.

Dar să-l luăm pe unul din ei. El vom lăsa pe fariseu și vom căuta să ne îndreptăm gândul spre vameș. Acesta un om cu păcate, recunoscut și disprețuit de tot poporul. Ori unde se ducea era un vameș. Orice ar fi făcut era fapta vameșului. Pe stradă, a i se răspunde la salutul lui era o înjosire, a pierde o reputație. Familia sa oricum ar fi fost, era întotdeauna mai la coadă, pentru că era familia vameșului. Orice dorință a sa, oricât de bună ar fi fost, era luată drept o încercare de câștig și o mârșăvie.

În această stare, vameșul simte nevoia de a se ruga. Se duce la templu. Dar și acolo aceiaș primire, un vameș. Și oamenii cari slujeau pentru Dumnezeu, făceau alegere și clasare. Vedeau parcă în privirea lor semnul să nu stea în față, să se ducă mai în fund mai la loc ascuns. Influențat de aceste priviri se retrage într'un loc mai singuratec, se ascunde după un stâlp, ar vrea ca oamenii aceștia cari nu-l înțeleg să nu-l mai vadă, ar vrea să se apropie de Dumnezeu, care nu se uita la fața omului, și care nu refuză o inimă zdrobită și mâhnită. Aici în acest loc se simte parcă singur, singurel. De aici se roagă.

Acum el era lipsit complect de mândrie, căci lumea îl disprețuia. Aici era încălzit numai de dorința de a se apropia de Dumnezeu.

Iată-l, el se roagă. Ce rugăciune! Măsurați-o și vedeți ce scurtă-i. Dar cântăriți-o și vedeți ce grea e. În câteva cuvinte și-a prins toată starea și și-a atârnat viitorul. Se simtea nevrednic să se și roage, dar totuși va încerca. Și ruga sa a trecut norii, zările albastre ale necuprinsului și a pătruns în cer.

Da rugăciunea lui a ajuns la Dumnezeu. Și observați rugăciunea lui.

O rugăciune sinceră

Ah de câteori noi ne facem înaintea lui Dumnezeu mai buni de cum suntem în realitate. Încercăm să-l arătăm lui Dumnezeu ce suntem și ce am făcut. Parcă El nu ar ști, încercăm să îmbrăcăm o altă haină decât cea a realității noastre. În rugăciunile noastre ne ascundem păcatele și vinovăția noastră.

Nu așa a făcut vameșul. El vine și mărturisește cu o sinceritate de copil că e păcătos. Da Doamne sunt un păcătos și un nevrednic. Toți oamenii mă oculesc și mă disprețuesc, toți mă privesc nu ca pe un om, sunt un isgonit al societății, sunt o pleavă, un gunoi. Mie, acestui păcătos, Te rog, să-mi fi milostiv. Nu ascund nimic, sunt mai rău și mai plin de păcate de cum mă credeam. Sunt bun de nimic. Dar din acest adânc al josniciei păcatelor mele, îmi ridic glasul spre Tine, Creatorul meu, să-mi fi milostiv. Dacă ai fi ca oamenii mai refuza și mai isgoni de la fața Ta. Dar Tu nu isgonești o inimă frântă și zdrobită.

O rugăciune în care e sinceritate e o adevărată rugăciune. Așa ea va ajunge în cer.

Apoi din locul lui retras, vameșul se mai ruga.

O rugăciune adorare și ajutor

În această privință vameșul e la înălțime. El adoră, aduce slavă și cere ajutor. În cuvintele „Fii milostiv”, el recunoaște pe Dumnezeu, Atotputernic și în stare de a sării în ajutorul creaturii Sale. Asta înseamnă slavire și adorare. Ce puțină slavă punem noi în rugăciunile noastre! Cereci sunt ele în această privință. De ce aceasta? Ori nu credem că Dumnezeu e Atotputernic, ori suntem noi prea mândrii ca să ne umilim în adorarea și slavirea Lui. Noi adesea ne adorăm și ne slăvim pe noi, așa cum a făcut fariseul.

Păunul mândriei din noi e prea stăpân pe ființa noastră. Și iată că și rugăciunile noastre au ajuns influențate de el.

(Continuare în pag. 7-a)

„Bine este să nădăjduiești și să aștepti în tăcere ajutorul Domnului”. Plâng. lui Ier. 3:26.

Poartă tinerimea interes pentru venirea Domnului Hristos ?

I. Bucur

Înainte de a răspunde la această întrebare, e bine să vedem ce se înțelege prin „tineret”.

Perioadele vieții omenesti se aseamănă cu drept cuvânt cu cele patru anotimpuri. Primăvara se aseamănă cu vremea copilăriei și a tinereții; vara se aseamănă cu viața roditoare a omului matur, toamna cu bărbăția, iar iarna se aseamănă cu bătrânețea.

Iarna este frumoasă din pricina măreței zăpezii și a înghețului; toamna din pricina culorilor strălucitoare și culesului rodurilor pământului; vara din pricina măreției frunzelor, florilor și fructelor sale; dar primăvara este cea mai frumoasă din toate. Când încep să înfrunzească primăvara crengile, când dau mugurii și ies florile, când pajștele verzii de iarbă verde se întind ca niște covoare, când firea întregă e ca un mare buchet de flori, atunci se pare că ne găsim pe altă lume. Mugurii și florile par ca tot atâtea făgăduințe, iar mirosul florilor și măreția colorilor sunt o încântare pentru ochi. De aceea primăvara face să tresară sufletul omenesc, fiindcă ea este adevărul curat, care înlătură minciuna. Primăvara nu se întemeiază pe noaptea rece, nu gândește la boala arborilor și a frunzelor, la păsări, insecte; ea nu se trudește cu gândul la prea multe ploii sau secetă prea mare. Primăvara spune: Așa trebuie să fie! Cu suculeț de viață, primăvara scrie în tot felul de culori și forme, pe arbori și plante: Aici este adevărul, așa trebuie să fie!

Și înainte de a ne da bine seama de venirea adevărului, primăvara a trecut. Vara și toamna stau cu capetele plecate în fața florilor căzute și în fața fructelor ciugulite de viermi; când în sfârșit toamna a predat cea din urmă recoltă, pare că o mulțime din făgăduințele adevărului au fost zădărnice. Cu toate acestea rămâne adevărat că primăvara cuprinde idealul, pe când vara și toamna sunt realiste.

Tot așa este și cu tinerețea: cât este ea de frumoasă și plină de idealuri. Tinerețea alcătuiește programul omenirii și spune: *Așa trebuie să fie!* Când se arată suculeț de viață, când și bărbatul și femeia își dau seama de personalitatea lor, când simți o plăcere a fi om, atunci a sosit cea mai frumoasă vreme din viață. Atunci vezi verdele curat al adevărului și simți bucurie în colorile luminoase ale idealismului. Tinerețea are idealul și spune: *Așa trebuie să fie!* Ea e gata să rupă cu ce a apucat și are mîi de plănuri pentru îndreptarea stării omului și a împrejurărilor; ea caută să libereze

știința și arta de legăturile vechi; tinerețea este într-o neîntreruptă luptă cu vara și cu toamna vieții, fiindcă ea nu se întemeiază pe realitatea vieții, ci numai pe idealul firesc al adevărului.

Toată truda pentru a creia stări mai bune în mai toate împrejurările izvoaraște în cea mai mare parte din puterea tinereții. Simțământul dreptății, frumosului, libertății, o mână să dea la o parte realitatea și, cu toate opunerile bătrânilor, tinerețea a strigat necontenit același lucru: *Așa trebuie să fie!* Ce vreme de înflorire a vieții plină de un feroc optimism! Numai de n'ar mai fi realitatea urâtă a puterilor vrăjmașei! Dar prea de timpuriu se arată, în propria noastră fire, noaptea rece a unor împrejurări reci și furtuna primăverii. Tot felul de boli vin și rod fructele încă tinere și o mulțime de insecte vătămătoare ale plăcerilor vieții le fac să rodească prea de timpuriu adesea chiar le putrezesc prea de timpuriu. Vara și toamna mai cunoscătoare ale realității nu spun: *Așa trebuie să fie!* Ci: *Așa poate să fie!* Cum se poate înlătura acest conflict? Să facem ca bătrânețea care închide ochii ca și păsărele în fața realității, sau să facem din tineret bărbați și femei, bătrâni și să ucidem în ei tinerețea optimistă a adevărului? Nu nimic din toate acestea.

Tinerețea să cunoască tot ce vine în calea adevărului. Tinerețea să se urce pe înălțimile realității și să privească tot ceea ce împiedică împlinirea făgăduințelor adevărului. Să-i spunem că firea întregă din Psalmul 98 se bucură de venirea Domnului Hristos ca să-și așeze împărăția și să înlătore ceea ce stă în calea slavei ei. Tinerețea să vadă bine că adevărul nu poate să ajungă realitate atâtea vreme cât furtunile primăverii vulesc în propria noastră fire; atâtea vreme cât răceala nopții unei lumi fără Dumnezeu și egoiste amortește toate făgăduințele și atâtea vreme cât puterile drăcești caută să zădărnicească orice rod și orice creștere. Să familiarizăm tineretul cu vestea că Domnul Isus vine! El vine ca să prefacă suspinele firii într-o bucurie necurmată și anume în așa fel încât chiar arborii să salte de bucurie. Să i se spună tineretului că venirea Domnului nu numai că împlinește toate idealurile, ci le întrece înzecit. Eu sunt tocmai la sfârșitul perioadei de toamnă a vieții mele, dar am mulțumesc lui Dumnezeu, încă destul duh de primăvară în mine pentru a putea simți că vestea despre venirea Domnului se potrivește în totul cu inima tineretului, care este făcut după

chipul lui Dumnezeu. Pentru aceea tinerețea este feroc și voios și face să strălucească tot ce este frumos și mare. Cei ce se încred în Domnul vor dobândi puteri noi, vor fi tineri ca vulturii și se vor înălța către soare bătând puternic din aripi, sus de tot peste frământarea unei lumi egoiste (Isaia 40:31). Cine crede în Domnul Isus are viața veșnică, dar cine îl așteaptă să vină și cine dobândește pe deasupra tuturor lucrurilor în ținta acestei vieți veșnice.

Vorbind despre venirea Domnului Hristos, ne gândim la un șir întreg de întâmplări însemnate. Înainte de venirea Domnului Hristos este maturitatea vremii, arătarea lui Anticrist, cum ne-au arătat profeții Vechiului și Noului Testament. Cea dintâi întâmplare la venirea Domnului Hristos va fi întâlnirea Lui cu Biserica în slavă. Ea va fi răpită înainte ca să vină ziua de groază, în care El va fi judecătorul lumii.

Biserica va fi martoră când El va nimici pe Anticrist și pe tovarășii săi și când își va așeza împărăția pe scaunul de domnie al lui David. Venirea din nou a Domnului Hristos nu va aduce îndată cer nou și pământ nou, nu va aduce cea vreme în care Dumnezeu va fi totul în toți. Nu!

Înainte de desfășurarea întregii plinități a lui Dumnezeu, se va arăta începutul împărăției de o mie de ani în care Satana va fi legat și pământul va fi plin de cunoștința Domnului, precum apa acopere fundul mării. Dar chiar dela început se aud glasurile din cântecul de slavă al miliardelor de îngeri și de oameni. Firea întregă suspină și așteaptă, ea în durerile nașterii; ea strigă după arătarea slavei copiilor lui Dumnezeu (Romani 8:19—23). Împăratul de astăzi a acestei lumi împiedică arătarea și desvoltarea împărăției lui Dumnezeu și sileste firea întregă să facă lucrurile neroditoare ale întinericului.

(Continuare în numărul viitor)

Mulțumim călduros celor ce la apelul nostru pentru a trimite farul fraților noștri din Basarabia și Bucovina desrobite au răspuns cu ajutorul lor. Am primit ajutoare dela frații:

Cornel Schiopu Fiscuț 40 lei, Vasile Dăngiu Isaccea Tinchiilești 600 lei, Tudai Schiopu T. Măgurele 200 lei, E. Lazarovici și Elena Garnea 100 lei, I Gurgulescu Cebulea Dolj 500 lei, Crainic Roman Dobra 200 lei, Gros. Ilie (morar) Ohaba 200 lei, Gros Ranga Armentș 40 lei, Moise Gheorghe Medias 100 lei, Gheorghe Focioru Slânca Cracala Dorohoi 600 lei, Luțoi Ana Timișoara 100 lei, Hans Laeol Chișineu-Criș 40 lei, Rusu C-tin Ineu 40 lei, Th. Butnariu Havarua Balta Dorohoi 65 lei.

PENTRU CEI CE SUFERĂ

Amice cetitor, permite unui bolnav de a împărtăși cu tine, experiențele unei nopți agitate când Dumnezeu își revărsă pacea. Sa ca un fluviu de apă. Dar dela început trebuie să-ți spun că trebuie să uiți persoana celui ce-ți scrie, după cum eu însuși am nevoie de a uita eul meu. E totdeauna periculos de a vorbi de sine însuș pe când e totdeauna folositor și bine de a conduce pe alții la Isvorul mângăerilor, pentru ca prin mângăerile pe care le primim noi înșiși dela El, să putem mângăia pe alții în nenorocirile lor.

Cunoști tu neliniștea gândurilor tale, care se învârtesc în jurul capului tău, la fel ca fluturașii de noapte, care roesc și se lovesc de lampa ta, în dansul lor neînfrânat? Cum ai putea opri această mișcare continuă? Cum ai putea găsi calmul corpului tău, pacea spiritului tău? Oh! pacea, ce departe este ea într-o noapte de fierbințeală, și de agitație intensă, când vinele tale încărcate parcă duc prin ele otravă!... Remediul naturii ar fi somnul, dar cum să-l putem găsi, când el fuge departe de noi? Nu te duce să cauți ajutor la oameni, căci ei nu vor putea nimic face pentru tine. Dumnezeu singur te poate ajuta. În aceste momente Cuvântul Său devine viu, personal și intim. El este o farmacie imensă în care se găsesc leacuri pentru toate bolile sufletului. Dar Duhul Sfânt va ști să aleagă leacuri ce trebuie pentru cazul tău. Nu va fi un leac gata făcut, care convine oricărui și care vindecă orice boală, va fi o rețetă pentru cazul tău în parte. Ca un medic dibaci și ca un învățător divin, El va ști să găsească cuvântul alinător, de care ai nevoie și ți-l va explica. Ceace este minunat în Cuvântul lui Dumnezeu este că cu toate că El e divin, a trecut prin creeri și inime omenești, cari au simțit, au bătu și suferit ca și noi. Acel ce a fost călăuza mea în noaptea aceea este un om care și el se pierduse în labirintul acela în care mă sbăteam eu și care găsi firul conducător, ce îl făcu să iasă ca și pe mine: „De ce te măhnești suflete, și gemi înlăuntrul meu? Nădăduște în Dumnezeu, căci iarăși El voi lauda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu”. (Psalm. 42:12).

Cât de bine cunoaște El răul meu! Această desnădejde profundă, această măhnire intensă, iată cazul meu descris de cineva care se pricepe, și mă simt plin de încredere pentru ca să încerc leacul pe care El mi-l dă. El știe tulburarea grozavă a micului cuvânt „Penruce?” de care vrăjmașul se servește ca de un cuțit pe care îl răsuște în rana mea. Această armă, „El o smulge adversarului

meu, și o pune în mâinile mele pentru a o putea stăpâni: „Suflete al meu de ce te măhnești și gemi înlăuntrul meu?” Eu sufeream, mă sbăteam, găseam o mie de motive de a mă plânge și călăuza mea îmi spuse că boala care mă făcea să sufer nu este scuzabilă. Eram pe cale de a acuza lucrurile, circumstanțele, oamenii poate, și răsturnând problema conștiința mea mă acuză pe mine. Ea este judecătorul și eu devin acuzatul, un sentiment de umilință mă încovoae și eu încep să văd că autorul suferinței mele sunt eu însuși. Cât de înșănătoșitor este! Dar să vedem ce leac îmi propune. Medicina divină lecuște răul prin contrarii. Pentru a învinge măhneala și agitația iată: „Speră în Dumnezeu căci încă El voi lauda”. E un farmec în aceste cuvinte: *speranță*; chiar speranțele omenești, care ne înșală adesea fac să bată inima noastră. Amice cetitor, Dumnezeu are ceva mai bun pe care ni-l oferă. El vrea să susțină inimile noastre cu o *suferință vie*. Speranța noastră este Isus. Oh! repauzează-te pe El, suflete al meu, căci atunci, prin valurile agitate, tu vei găsi stânca pentru ca să-ți pui picioarele pe ea. Psalmistul mă cheamă la laudă, dar cum pot să cânt în mijlocul valurilor? Trebuie ca sufletul meu să-și fi găsit siguranța și atunci Dumnezeu fi va da cântece chiar în mijlocul nopții. Un strigăt iese din inima mea. Doamne, toată speranța mea este în tine, știu că nu voi fi rușinat și iată lauda care natural și voios îsbucnește. Simt că mă urc spre lumină. Scăparea va veni, întreagă și complectă, ca și când Dumnezeu ne scăpă în mijlocul încercării.

Psalmistul continuă și-și dezvoltă gândirea sa: „Speră în Dumnezeu căci încă El voi lauda, El este mântuirea mea și Dumnezeul meu”.

Ce intuiție aveau acești oameni ai Vechiului Testament despre un Mântuitor! Aceste cuvinte: „Dumnezeul mântuirii mele” se găsește aproape la fiecare pagină a Psalmilor. Inseamnă că inimile noastre au nevoie urgentă de o mântuire și un mântuitor, care să ne poată mântui totdeauna. Sfântul Pavel a spus: Acela ce nu a cruțat pe însuș Fiul său, ci l'a dat pentru noi toți, cum nu ne va da el toate cu El?”

Cât de înceți suntem noi ca să apucăm bogățiile lui Dumnezeu! Cât de des acceptăm noi în bloc mântuirea și pe Mântuitor, fără să cunoaștem cu deamănuntul aceste scăpări particulare pe care El le dă copiilor Săi în fiecare zi! Și cu toate acestea este un adevăr profund, că în toate nevoile și luptele lor, El a fost

în luptă și Ingerul feții sale i-a scăpat.

Dar rămâne un cuvânt încă în cântecul Psalmistului, ascultă-l sufletul meu el este pentru tine: „El Mântuirea mea și Dumnezeul meu”.

Cuvântul meu când noi îl aplicăm la Dumnezeu este intradepăr minunat. Adineaori spuncam, neliniștea mea, agitația mea, sbuciumul meu, acest meu mă copleșea. Și acum eu zic: Dumnezeu meu, și inima mea bate în mine, căci simt cât de intimă și personală este dragostea lui Dumnezeu pentru copilul său bolnav. Nu e un Dumnezeu din depărtări pierdut în fundul unui cer de glorie, este un Dumnezeu care-i aproape, foarte aproape în orice moment. Și nu găsece cuvinte ca să-L laud căci El a schimbat sbuciumul meu într-o pace profundă. Dumnezeu a intradepăr eliberat sufletul meu din plasa păsărarului.

LIEJANU

Pete de aur

(Urmare din pag. 5-a)

lie de piatră și nu clădire pe nisip. Voința lui e oțel curat și nu lui moale. El știe să-și poruncească și să-și îndrume ființa. Ferice de astfel de oameni, laudă lor. Ei binemerită stimă și respect. Hristos e mândru de ei.

Apoi asta mai înseamnă **biruință**. Oricât de viclan e cel rău, oricât de iscusite fi sunt planurile, cu oricâtă finețe încearcă să le strecoare, nu reușește. Scopul lui a fost să-și recruteze batjocoritori, oameni cari să rădă de Dumnezeu, de oameni, de viață și de ei. A făcut pentru aceasta scaune frumoase, împodobite cu florile amăgirii, ornate în onoare. Erau curse. Dar omul credincios nu se așează pe ele. El știe ce înseamnă să-ți bați joc de Dumnezeu. „El nu se lasă să fie batjocorit”. Știe ce urmări are batjocura oamenilor. El nu-și bate joc de el însuși. Tot planul i s'a năruit. Credinciosul a biruit.

Fratele meu scump, fi un astfel de om. Fă ca aceste lucruri să se vadă bine în viața și traiul tău. Încearcă mari lucruri cu Dumnezeu și vei reuși.

Michel Angelo Buonarotti, sculptor, pictor, arhitect și poet Italian, a lăsat un testament foarte scurt, în care se pot citi aceste cuvinte: „Îmi încredințez sufletul lui Dumnezeu. Plec din viața aceasta, cu credința în Domnul Isus care a murit pentru păcatele mele. Eu am siguranța Vieții vecinice.”

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentruca să vi se șteargă păcatele”. Fapt. Ap. 3:19.

Pete de aur

de Alexu Popovici

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se opreşte pe calea celor păcătoşi şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori”. Ps. 1:1.

Goana şi ţinta omenirii e fericirea. Totul ce e născocit, la ce se depune muncă şi ardoare e numai pentru a aduce fericire. Şi s'a ajuns să se cunoască de toţi, că, un om nu poate fi fericit când nu e înconjurat de împrejurări fericite. Nu poate fi un om fericit atunci când vecinii îl duşmănesc, când e vorbit de rău, şi când e într'o stare în care nu-i place. Deaceia s'a ajuns azi să avem „bunacuvintă”, reguli de „bună creştere” etc. Acestea nu s'au făcut de scop decât să ne lustruiească şi să ne creieze în jurul nostru împrejurări fericite.

Iată însă că, în foarte îndepărate vremuri exista o lege, un cod, care să facă pe om să fie fericit. Priviţi în textul nostru şi veţi găsi trei reguli. Şi să ţinem seama că aici e o înţelepciune şi un adânc nepătruns. Să încercăm să ne apropiem de cele trei lucruri.

Nu se duce la sfatul celor răi

Iată un om care trăeşte într'o lume rea, cu oameni cari de cari mai răi. Şi răi organizaţi. Şi mai observaţi că aceştia aveau confătuiri, unde aranjau, unde se construiau. Dar omul cu gând şi ideal de o viaţă mai înaltă nu se duce la sfatul lor.

Tovărăşia celor răi e molipsitoare.

Merele rele strică pe cele bune, — e proverbul nostru românesc. Cine nu crede nu are decât să încerce, să se convingă. De multe ori treci pe stradă şi vezi afiş pe poartă în inscripţia: „Boală molipsitoare”. Un medic constatat pe acel ce stă în casa deaceia că e bolnav de o boală care se poate lipi de oricine îl vizitează, deaceia pentru a preveni astfel de nenorociri, lipeşte pe poartă aceste afişe. Aşa e şi cu sfatul celor răi”. Ele sunt cuiburi de boli rele. Cine intră acolo se molipseşte şi nu mai e cine a fost. Tovărăşia rea e mama unui păcătos rău.

Tovărăşia celor răi e compromiţătoare.

Chiar dacă ai reuşi să fi mai tare ca societatea rea

şi nu te-ar putea molipsi să te faci ca ei, totuşi e un compromis. „Spune-mi cu cine te însoţeşti ca să-ţi spun cine eşti” — e iar o vorbă din bătrâni. Nimeni nu te crede că eşti altcum decât acei în societatea cărora eşti. Un porumbel niciodată nu zboară cu corbii. Paserile de acelaş fel se adună în stol.

Tovărăşia cu cei răi e păgubitoare.

Dacă te însoţeşti cu mincinoşii ori cât de adevărat ar fi graiul tău, e necrezut. Ţi se păgubeşte astfel demnitatea, numele, vorba şi slujba. Un tânăr îşi pierde sortii viitorului, un bătrân cinstea perilor albi. Petru apostolul spunea cineva, că dacă el nu se ducea la locul din curtea arhierului, nu ar fi pierdut liniştea, pacea lăuntrică şi bucuria Domnului Isus. Tovărăşia rea l-a dus la experienţă amară.

Să luăm acum pe al doilea lucru.

Nestaţionarea pe calea păcătoşilor

Cineva a spus într'o predică frumoasă, că, omul care nu are de gând să meargă pe calea celor răi, ci vrea numai să se oprească puţin să observe lumea care merge, să privească numai, e totuşi pierdut. Imediat el e fermecat, prins în vraja şi beţia plăcerilor şi poftelor şi ametit porneşte spre iad. (Diavolul nu uită şi nu leneveşte să-şi prindă prada.

Stiu, ascultătorul meu, că nu ai gând să ajungi în iad. Dar nici şoricelul care se joacă lângă cursa întinsă nu vrea să fie prins şi totuşi e prins.

Dar credinciosul nu se opreşte pe calea celor păcătoşi **căci nu are ce căuta**. Ea nu e pe programul lui. El nu se simte bine acolo, şi deaceia caută ca repede să ajungă cât mai departe. El ştie unde duce această cale şi de aceia o clipă e o veşnicie pentru el când stă pe calea aceasta. Pământul îl arde la tălpi, obrăjii simţesc valuri de căldură cari vin din iad, întunerecul îl îngrozeşte şi fuge. E calea morţii şi nu se opreşte pe ea.

Nu se opreşte pentrucă **pe această cale e multă aglomeraţie**, şi odată prins în mreaja mul-

ţimii nu se mai poate întoarce. Aţi văzut la anumite zile, când pe străzi e multă lume care merge spre un loc, că e cu neputinţă să mergi contra acestui puhoi de lume. Cine se opreşte pe calea celor păcătoşi nu poate sta, ci va fi prins de valul mulţimii şi împins unde poate n'a vrut, în iad.

Nu se opreşte pentrucă **nu vrea să piardă timpul**. A te opri pe calea celor păcătoşi chiar dacă nu ar fi nicio primejdie, înseamnă o pierdere de timp. El în acest timp putea ajunge departe pe cărarea vieţii. Putea descoperi noi şi minunate binecuvântări, se putea apropia mai mult de locul după care doreşte aşa de mult. Da, un credincios nu are timp să-l piardă, să facă risipă, oprindu-se pe calea celor păcătoşi. El aleargă spre ţintă, vrea să ajungă mai repede pe culmea fericirii, în tovărăşia sfinţilor, unde e cortul lui Dumnezeu cu oamenii.

Şi al treilea lucru.

Nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori

În viaţa aceasta putem observa că în multe cazuri, locul pe care îl ocupi îţi determină atitudinea. Adică trebuie să fi aşa cum îţi cere locul unde eşti. Un judecător trebuie să stea pe scaunul de judecată, trebuie să judece. Un preşedinte când stă pe scaunul de preşedinte trebuie să prezideze. Sunt realităţi cunoscute. Şi cu toată siguranţa dacă omul din Ps. 1 s'ar fi aşezat de scaunul de batjocură, trebuia să batjocorească. Şi el pentru aceasta nu se aşează.

Asta înseamnă că **pentru ideal e gata să plătească preţul**. Cine nu a învăţat acest lucru nu va ajunge să aibă ideal. Ucenicul îşi învată meseria cu toate greutateţile ce le întâlneşte. Elevul la fel, plugarul îşi are şi samăna ogorul pe orice vreme, căci vrea să sece-re. Un ideal cere sacrificii. Cine nu e gata să le plătească nu va avea idealul. Credinciosul trăeşte aceiaş poveste. El trebuie să sacrifice. Prin cruce se ajunge la coroană.

Şi asta înseamnă **caracter, voinţă şi sfidare**. Oricât a fost de frumos şi încântător scaunul nu s'a aşezat. L-a sfidat. A fost mai tare ca ispita. Caracterul e teme-

(Continuare în pag. 4-a)

„Să nu vi se tulbure inima şi nu vă înspăimântaţi”. Ieremia 51:46.

De vorbă cu tinerii

INGRIJORAREA

Spre deosebire de tineretul altor vremuri, cei de azi sunt stăpâniți de mari îngrijorări. Și în fiecare caz îngrijorarea aduce o teamă care semănă desnădejdea și aceasta răpește dragostea de viață. Deaceia în tineretul de astăzi se găsește multă frică de viață. Și aceasta e păgubitoare. Tânărului îi e frica de ziua de mâine. Nu de

mult am stat de vorbă cu un tânăr foarte bun, unul care promise, dar care era stăpânit de frica vieții.

Il știam că e îndrăgostit, că e gata să se căsătorească și am văzut ezitarea, o amânare voită. Nu că-l oprea cineva, ci îi era frică de viitor. Sunt azi vremuri grele — spunea el — abia poți trăi singur, și cine știe ce o să mai fie. E greu să trăiești singur, dar cu familia! Pe acesta îl stăpânea îngrijorarea materială.

Un altul în aceleași împrejurări avea o altă teamă. Mi-e frică — spunea el — că nu o să nimeresc ființa care să mă facă fericit și să o fac fericită. Mi-e teamă că nu o să ne înțelegem și asta ar însemna atunci un calvar, o viață de chin. Visez un cămin dulce care să fie un colțisor de rai, și mi-e teamă că o să fiu înșelat.

O tânără se întreba dacă poate exista căminul fără ceartă. Ei îi era frică de ceartă, și frica asta umbrea și visul frumos al unui cămin.

Și peste tot îngrijorare și îngrijorare. Iar îngrijorarea aceasta, e numai pentru viața de aici, de pe pământ. Nu am văzut nici un tânăr să fie îngrijorat de suflet, de viața de dincolo. Toți se îngrijorează cum o să poată trăi și le este teamă că nu vor putea trăi.

Toată această îngrijorare, însă, arată că tineretul nostru, cel credincios, nu citește, nu crede Biblia. În Ps. 55:22 e scris: „Aruncați sarcina asupra Domnului și El te va sprijini”. Iar Ap. Petru scrie în prima epistolă 5:7 ceva mai bun: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările

Purtat de valuri

de Cure Simion

Bătu când sunt de vânturi pe a vieții mare,
Incoace și încolo de valuri aruncat,
Când lunrea-mi se sfărâmă, fiind isbită tare
Addăncul când mă chiamă și eu lupt disperat,

Atunci a mea privire și gândul mi-se'ndreaptă
Spre-a Tale locuințe ce nici când nu-s pustii
Și sper că a Ta milă este nemăsurată
Și cât mai grabnic Doamne, în ajutor imi vii.

Ancorele-mi sunt slabe și vântul suflă tare,
Și 'n largul mării, nu-i loc de ancorat
Cu toate că 'n cercatam, părăndu-mi multe bune,
Intotdeauna Doamne, amar m'am înșelat.

Așa în stare gravă, isbit, rănit și frânt
Privirea mea se'ndreaptă spre locuri depărtate
C'am auzit că este undeva un port sfânt
Ce Golgo'a se cheamă și vântu'n el nu bate.

Acolo du-mă Doamne și fă ca mea oprire
Să fie 'n vârful de munte cașa am auzit
Că e pe el o cruce, ce dat-a mântuire
Celui purtat de valuri, ce-acolo s'a oprit.

Sperând că mă vei duce și-mi vei da iertare
Și vei uita trecutul și toate ce-am făcut
Te rog grăbește Doamne, Te-ăștept cu nerăbdare
C'am încercat eu multe, dar singur n'am putut.

voastre, căci El însuși îngrijește de voi”.

Scumpei tineri e ceva natural să vă întrebați de viitor. Această a fost dorința tuturor oamenilor. Toți au căutat să cunoască viitorul. Deci e natural să vă întrebați și voi: Dar nu e permis ca un tânăr credincios să ajungă cu îngrijorarea la teamă și apoi la desnădejde. Noi, știm, am vrea să avem înaintea viața calculată și cunoscută. Dar nu așa sunt căile Domnului.

Eu nu știu să înnot. Și aceasta pentru că mi-a fost frică de apă. Cine se înfrică de viață nu va avea parte de ea. Voi trebui să vă avântați fără teamă în necunoscutul vieții. Orice grijă și sarcină ați avea, aruncați-o asupra Domnului, căci El însuși s'a obligat să se îngrijească. Porniți în marșul vieții, încolonați-vă și mergeți fără frică. Fiți plini de încredere în El și veți culege roade dulci în viața voastră.

de A. P.

Cufioara cu întrebări

Întrebarea No. 9.

Este contradicție între Levitic 19:5-6 și Lev. 22:29-30?

Primul pasagiu spune, vorbind de jertfă: „Jertfa să fie mâncată în ziua când o veți jertfi sau a doua zi”. Al doilea pasagiul zice: „Jertfa să fie mâncată în aceeași zi și nu veți lăsa nimic din ea pentru a doua zi dimineața”.

Cei ce ne avansează astfel de lucruri contează desigur pe neștiința cetitorilor sau pe nepăsarea religioasă a multora ce nu-și dau osteneala să examineze Biblia. Teologia modernă va face totdeauna progrese pe lângă astfel de oameni. Or, e de ajuns să observăm că aceste două pasagiuri vorbesc de jertfe DIFERITE.

Prima jertfă e numită „sacrificiu de prosperitate”, și din cauza aceasta putea să fie mâncată a doua zi. A doua jertfă este numită „un sacrificiu de mulțumire”.

„Căci Domnul va fi nădejdea ta și El îți va păzi piciorul de cădere”. Prov. 3:26.

O biserică darnică

Unul din semnele principale ale celui mântuit este o inimă largă. Până să intre mântuirea în casa lui Zacheu el era omul care nu ştia altceva decât să primească. Iar când a fost mântuit a zis: „Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor, iar dacă am asuprit pe cineva îi dau împătru!”. Aceasta s'a întâmplat cu Zacheu, cu Barnaba, cu Biserica din Ierusalim cu cele din Macedonia şi cu orice biserică de oameni mântuiţi. Eu am crezut pe atunci erau alte vremuri şi Duhul lui Dumnezeu, lucră altcum decât astăzi. Şi ceace a fost atunci nu poate fi astăzi tocmai aşa. Însă Dumnezeu este acelaşi ieri şi azi şi în veci. Şi cum a lucrat atunci, lucrează şi astăzi. Convingerea acesta am primit-o atunci când am văzut biserica fraţilor leproşi din Tichileşti. Biserica aceasta este o biserică unică în felul ei. Are membri dintre cei mai săraci, dintre cei mai nenorociţi de pe lume şi cari au parte de cele mai puţine bucurii. Ei n'au văzut serbări, n'au văzut muzici şi coruri şi n'au auzit mari şi diferiţi predicatori. Un singur predicator, care îi vizitează din când în când.

Totusi Dumnezeu a lucrat şi lucrează atât de minunat printre ei că rămâi uimit când vezi roadele duhovniceşti atât de bogate şi multe.

Una din virtuţile cari m'au impresionat mult este *spiritul darniciei* şi prin aceasta *spiritul misionar*. Ce credeţi, o bisericuţă (compusă din 20 membri, într-o stare cum nimeni n'ar dori nici măcar pentru câteva minute starea lor), să adune să facă economie prin jertfa o sumă de peste 30.000 (treizeci mii) lei.

Cu aceşti bani au răspuns la orice apel ajuns până la ei, fie prin revistă, fie pe altă cale. Ei au ajutat Uniunea, Soc. Misionară, orfelinatele, au sosit în ajutor celorce zideau case de rugăciuni, au avut milă de refugiaţi şi au fost atenţi la orice strigăt şi nu de mântuială ci cu inimă largă şi cu bucurie. De exemplu, a fost un apel în farul ca fraţii să ajute pe un frate refugiat din Bucovina şi nu ştiu câte biserici l-au ajutat şi cu cât însă ei au trimis 1.200 lei. Un alt apel a fost ca fraţii să ajute revista Farul Creştin pentru ca să poată fi trimisă şi fraţilor din provinciile desrobite. Dânsii cum au cetit apelul n'au stat mult pe gânduri şi imediat au şi trimis suma de 600 lei. Ei bine, dacă toţi fraţii ar simţi la fel n'am mai auzi pe fraţii dela redacţie făcând apeluri pentru ajutoare. Şi sunt convins că, fraţii leproşi *dacă ar şti că vreo biserică mare, n'ar putea să-şi întreprindă*

predicatorul sau că membrii ei, nu sunt abonaţi la Farul însă împrunueă revista dela alţii, ei fraţii leproşi ar ajuta pe acea biserică să-şi întreprindă predicatorul, şi ar plăti abonamentele pentru membri.

Accasta le-ar face pur şi simplu ca să ajute lucrul Domnului şi să liniştească durerea sufletească pentru mulţi. Dacă aţi şti câte Testamente au împărţit şi cât de mult se gândesc ei la aducerea sufletelor la Domnul aţi rămânea uimiţi şi ruşinaţi în faţa lor.

Dacă toţi credincioşii şi toate bisericile ar fi tot aşa de darnicie ca ei ar fi un belşug atât de mare că n'am avea ce face. Nu s'ar simţi atâta lipsă şi nevoie, iar lucrul lui Dumnezeu ar face mari progrese şi atunci s'ar împlini cuv. lui Isus, unde zice: „Ceice vor crede în Mine, vor face lucruri mai mari decât am făcut Eu”. Eu am văzut biserici bătrâne cu zece de membri cari nu pot cumpăra un harmoniu cât de mic. Ei bine bisericuţa aceea e numai de şase ani, în să, are harmoniu de acum trei ani. Apoi am văzut coruri cari n'au decât o carte sau două pe note însă, fraţii leproşi au circa zece cărţi, şi sunt sigur, că dacă n'ar fi bolnavi de gură ar avea şi fanfară. Dar toate aceste costa bani, pe cari i-au plătit şi nu din prisosul lor, ci prin jertfă. Şi toate le fac din bucuria că au fost mântuiţi şi cu scopul ca sufletele să se întorcă la Domnul şi Numele Lui să fie proslăvit.

Poate cineva va spune că, ar face şi el mai mult pentru Domnul însă, timpurile sunt grele şi greutăţile sunt mari; s'au că ar face dacă ar vedea că lucrul merge înainte.

Toate acestea însă sunt simple scuze. Inchipuiţi-vă în ce împrejurări sunt ei. Şi oare timpurile nu sunt acelea şi pentru ei ca pentru noi? Apoi ce ştiu ei despre starea lucrului lui Dumnezeu? Totusi ei nu se interesează că ce se va întâmpla în viitor. Ci cu credinţă în Dumnezeu şi în Numele lui Isus îşi fac partea lor. Isus a ştiut bine ce se întâmplă cu darurile în Templu şi totusi a lăudat pe văduvă, când şi-a dăruit cei doi bănuţi? Fraţii leproşi fac ceace au făcut ca pentru că aceasta e plăcut lui Dumnezeu şi pentru că prin darnicia altora a ajuns Evanghelia până la ei. Iar prin aceasta au găsit mântuirea. Cred că n'ar fi bine ca celelalte biserici şi credincioşi să rămâi pe jos de această bisericuţă mică şi săracă, şi dacă toate bisericile şi toţi credincioşii ar ajunge la înălţimea darniciei lor, multe suflete ar fi mântuite, şi multe suferinţi ar fi alinate pe pământ şi în cer ar fi multă bucurie.

T. L. CENUŞA

Rugăciunea vameşului

(Urmare din pag. 2-a)

Şi vameşul cere ajutor. El are nevoie de Dumnezeu. Fără El nu poate trăi. E stingher şi orfan pe lume, un neputincios. Şi el nu vrea să fie aşa. Lui îi trebuiesc aripi ca să se ridice în văzduh. Ce adânc a pătruns el şi aici şi cât de în urmă am rămas noi! Noi ne mulţumim în starea noastră, indiferent dacă putem sau nu face ceva. Că suntem slabi şi neputincioşi? Dar ce noi suntem de vină? Ah, vameşul nu se complăcea aici, el visa locuri mai înalte, vedea înălţimi ca psalmistul când se roagă: „Du-mă pe stânca pe care nu o pot ajunge...” Noi adesea uităm că fără El nu putem face nimic. Vameşul vrea mila şi ajutorul lui Dumnezeu. Şi numai aşa vom putea face şi noi ceva.

Şi el se roagă şi ruga sa e

o rugăciune de predare.

El se lasă atârnat în totul de Dumnezeu şi ajutorul Său. Ca să poată face ceva El cere mila şi ajutorul Său. Se aruncă aşa cum era în mâna şi braţul Domnului, se predă pe deplin şi fără condiţii.

Ce adânc necuprins e aici! După ce s'a convins că toţi oamenii îl isgonesc, se apropie de Dumnezeu şi se refugiază în braţul Său. Acum nu-i mai pasă ce vor crede, spune şi gândi oamenii despre el, căci el e ascuns cu viaţa în Dumnezeu. Ce experienţă binecuvântată! Încearcă-o şi vei admira pe vameş.

Ce puţin şi aproape de loc acest lucru nu se observă în rugăciunile noastre! Şi ce necesar e el!

Fie ca această minunată pildă a Domnului să ne servească de exemplu, şi noi prin rugăciunile noastre să ne apropiem mai mult şi mai des de Domnul. Atunci noi vom fi cu vieţi mai frumoase şi mai pline de roadă.

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

Lucrarea sau slujba implică o persoană vie. Personalitatea Duhului nu e nicăiri în toată Biblia exprimată, ci întotdeauna implicată. Domnul Isus a vorbit despre Duhul Sfânt ca de un „Paraclete” un cuvânt care nu poate fi tradus, și el nu înseamnă nici Mângăietor, nici, Advocat sau Mijlocitor, ci mai de grabă poate să însemne „Prieten la nevoie”.

Ca Paraclete, Duhul Sfânt partă mărturia lui Hristos, învață poporul Domnului, convinge oamenii de păcat, dreptate și judecată. El devine Musafirul credinciosului, pledă și curăță inima credinciosului, creiază conștiința în termeni de atârnare și tovarășie cu Dumnezeu. El susține viața lăuntrică a credinciosului în toate împrejurările și desvoltările vremii, și face reală în viața acestuia descoperirea istorică în și prin moralitatea și spiritul lui Isus.

Toate atributele unei personalități sunt atribuite Duhului. Ap. Pavel vorbește: „...mințea sau năzuința Duhului...” (Rom. 8:27); „...voința Duhului...” (I. Cor. 12:11), de dragostea Duhului, etc. E foarte greu să explici această doctrină, și noi chiar unde suntem prea mici să o pricepem, știm că și menținem învățătura Personalității lui Dumnezeu, ca Tată, Fiul și Duh Sfânt, care ne dă cheia întregului fenomen a vieții religioase a anului.

În relațiile Sale cu Trinitatea, se pare că e umbrat de Hristos. Tertulian un scriitor al creștinismului primitiv spune: „Vicarul lui Hristos”. Astfel Duhul devine, Reprezentantul lui Hristos între oameni, făcând vie realitatea gloriei și a înălțării. Lui. În acest sens e cu drept să i se spună „Duhul lui Hristos”. Ap. Pavel uneori îl identifică cu Isus, când spune: „Hristos trăește în mine”. Așa domnia lui Hristos e făcută reală în experiența noastră, prin Duhul. Porunca „sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn” poate numai atunci să fie ascultată când admitem ca Duhul Sfânt să intre în toată plinătatea sa în inimă și viață. El vine să-L întroneze pe Isus.

Slujba Domnului e o slujbă de viață. Credeul nostru îl numește

„de viață Dătătorul” și asta înseamnă El leagă pe credincios și-l unește cu Isus. Marile nevoi ca nașterea din nou sau regenerarea, prietenia sau tovarășia și caracterul, sunt posibile prin Duhul Sfânt.

Dar El nu e numai „de viață Dătătorul”, ci El însuși e viața. Domnul nostru spune celui credincios: „Apa pe care vă voi da-o eu, e o apă sbucnitore în viața veșnică”, și Domnul continuă: „Dacă însătează cineva să vină la Mine și să bea și din inima lui vor curge râuri de apă vie”. Asta înseamnă că viața se va răvărsa, ea va fi belșug. Atunci se va întâmpla ceace a spus Isus: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și să aibă din belșug”. Și Evanghelistul încheie: „Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El”. Aici e secretul abundenței vieții în Hristos. Aici e rezervorul adâncului de isvorâre. El începe cu nașterea din nou, și se menține prin viața de credință în Isus Hristos, care se manifestă. Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea îndelunga răbdare, facerea de bine, blândetea, bunătatea, credincioșia, înfrânarea, etc”.

Slujba Duhului e o slujbă de putere. Domnul Isus a promis ucenicilor Săi că le va da putere, și această promisiune a fost îndeplinită la Rusalii, când Duhul Sfânt s'a pogorât peste ei. Toată lucrarea Bisericii e înfășurată în putere. Apostolii și ceilalți credincioși au fost transformați din oameni timizi și fricoși, în oameni dinamici. Pretutindenea ei au vorbit cu putere și autoritate. Cuvântul „putere” întrebuințat de Isus pentru ucenicii Săi, înseamnă trei lucruri. Primul e o iluminare mintală, adică ceace vorbeau ei, putea fi priceput de oricine. Al doilea e o investire cu influență, adică aveau ceva ce atrăgea lumea. Și al treilea, e autoritate, și aceasta în înțeles militar, adică împreună respect. Credinciosul care mărturisea era un ambasador al Regelui regilor. Toate aceste trăsături sunt văzute foarte bine în Faptele Apostolilor.

Noi trebuie, astăzi, să recunoaștem că cea mai mare nevoie e lipsa puterii Duhului. Asta e o tragedie a Bisericii de azi. Oamenii se avântă, pot controla aproape matematic natura, dar nu se pot controla pe ei. „Dar ce folosește unui om dacă ar dobândi întreaga lume, și și-ar pierde sufletul?”

Biserica singură, trebuie să aibă, controlul moral al omului. „Când noi eram fără putere, Hristos a murit pentru noi”. „Și noi vom fi întăriți prin Duhul Său, în omul nostru lăuntric”.

Slujba Duhului e o slujbă de libertate. El liberează de sub puterea păcatului. Dar ea poate fi cunoscută, numai dacă noi recunoaștem Duhul ca Domn. „Căci Domnul este Duhul, și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenie”. (II. Cor. 3:17). Dar libertatea aceasta nu se referă numai la liberarea de păcate, de moarte și de poftă. Ea se potrivește și la liberarea de anumite forme și reguli. Noi trebuie să fim liberi. Nu e bine să ne îngrădim în forme și obiceiuri și să ne lăsăm robiți de ele. Duhul Domnului dă libertate. Deci ni-meni să nu între și să răpească această slujbă a Duhului.

Se observă în ultimul timp că în serviciile noastre divine, în orele de rugăciune s'a pierdut libertatea. S'au fixat în unele locuri reguli, iar abaterea e considerată greșeală sau păcat.

Slujba Duhului e o slujbă de părtășie. În benedictia apostolică, ap. Pavel așează „Harul Domnului nostru Isus Hristos, iubirea Tatălui și împărtășirea Duhului Sfânt. Linia de legătură e că iubirea Tatălui devine har, în și prin Isus Hristos, și aceste devine real numai prin părtășia Duhului Sfânt.

Cuvântul „părtășie” e un cuvânt plin de glorie. Cred că nu avem un alt cuvânt care să exprime însemnătatea expresiei lui Pavel. El se aseamănă exact cu cel întrebuințat în Luca 5:10, unde se spune: „Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simion”. și cu cel din II. Cor. 8:23, în care Pavel spune despre Tit: „...părtășul și tovarășul meu de lucru...”

Prin urmare Duhul Sfânt e un părtăș un tovarăș de lucru al

(Continuare în pag. 10-a)

„Căci știți că esteneala voastră în Domnul nu este zadarnică”. I. Cor 15:58.

I
Sudiu biblic

Statuia cu picioarele de lut

Daniel 2:31—45

(Incepem eu acest număr un studiu Biblic al profeției din Daniel. Explicarea dată acestei profeții, pe care o publicăm într-o serie de articole, e făcută de călugărul tezut Manuel Lacunza din Spania, în anul 1780, care după un studiu amănunțit al Bibliei a trecut la protestantism).

Tu împărate, te uitați și iată că ai văzut un chip mare. Chipul acesta era foarte mare și de o strălucire nemai pomenită. Stătea în picioare înaintea ta și înfățișarea lui era înfricoșătoare. Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluerele picioarelor de fier; picioarele parte de fier și parte de lut. Tu te uitați la el și s'a deslipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, arama, argintul și aurul s'au sfărâmat împreună și s'au făcut ca pleava din arie vară; le-a luat vântul și nici urmă nu s'a găsit din ele. Dar piatra, care sfărâmasese chipul s'a făcut un munte mare și a umplut tot pământul.

Iată visul. Acum îi voi spune și tălcuirea înaintea împăratului.

Tu împărate ești împăratul împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă. El ți-a dat în mâini, ori unde locuiesc ei, pe copii oamenilor, fiarele câmpului și pasările cerului și te-a făcut stăpân peste toate acestea: tu ești capul de aur! După bine se va ridica o altă împărăție mai nelincmnată decât a ta; apoi o a treia împărăție, care va fi de aramă și care va stăpâni peste tot pământul. Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți. Și după cum ai văzut picioarele și degetele picioarelor parte de lut decolar și parte de fier, tot așa și împărăția aceasta va fi împărțită; dar va rămânea în ea ceva, din țaria fierului, tocmai așa cum ai văzut fierul amestecat cu lutul. Și după cum degetele dela picioare erau parte de fier și parte de lut, tot așa și împărăția aceasta va fi în parte tare și în parte plăcândă. Dacă ai văzut fierul amestecat cu lutul, înseamnă că se vor amesteca prin căsătorii omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul.

Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeu cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicată niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui vecinic. Această înseamnă piatra care s'a deslipit din munte, fără ajutorul vreunei mâini, și care a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul. Dumnezeu cel mare a făcut deci cunoscut împăratului, ce are să se întâmple după aceasta. Visul este adevărat și tălcuirea lui este temeinică.

Monarhul caldean Nebucodonosor, trăia în secolul VI-lea înainte de Isus Hristos.

Evenimentele profetice conținute în visul extraordinar pe care îl avuse în timpul domniei sale, evenimente ce se desfășoară dela începutul acestuia până în timpul viitor încă, acoperă o durată de mai bine de douzeci și cinci de veacuri.

Asupra acestui vis plin de mister, interpretat în parte numai de profetul Daniel, sute și mii de comentarii au pătât fără să parvină a da o explicație, care să fie admisă de istorie în toate detaliile sale.

Visul lui Nebucodonosor, extraordinar din punct de vedere profetic, conține una din cele mai grandioase profeții ale Scripturii. Interpretarea sa istorică este, după cum se va vedea, lesne de verificat. Este imposibil să faci un studiu cu atenție, fără să simți o profundă emoție.

I-a fost dat profetului Daniel, să întrevadă și să identifice, reprezentate într-o colosală și îngrozitoare statuie, compusă din patru metale diferite, cele patru împărății din cele mai celebre ale lumii cunoscute pe atunci, sau mai exact cele patru din cele mai celebre, dominațiuni politice ale istoriei, și aceasta asupra unei durate de mai bine de 25 de veacuri.

Caracterul propriu al fiecăreia din aceste împărății sau dominațiuni, este fixat într'un mod așa de limpede încât e imposibil și le confundăm. Și distrugerea, încă în viitor, a celei de a patra dominațiuni, figurată prin lovitura pe care o dă „o piatră misterioasă” în picioarele statuei — piatră pe care nu o atinge nici o mână omenească, și care se transformă imediat într'un munte imens, — această distrugere este așa fel, că statuia shoară în pulbere pe care o ia vântul.

Cât despre „piatră” am zis, ea devine un munte gigantic care acoperă pământul întreg.

Iată explicația pe care profetul o dă acestui vis:

— Cele patru metale diferite din care se compune statuia, reprezintă patru imperii sau forme de guvernământ, chemate să joace succesiv un rol de primul ordin în lume.

Primul din aceste imperii, simbolizat prin capul de aur este, spune profetul, acela pe care îl fondase marele Nebucodonosor, prin victoriile sale uimitoare și repezi.

Despre celelalte trei imperii, profetul spune simplu că, al doilea, figurat prin pieptul de argint „va fi mai mic ca primul”; ca al treilea de aramă „va domina peste tot pământul”. Asupra celui de al patrulea, profetul se întinde mult mai mult: „El va fi tare ca fierul, el nu va face decât să sdrobească și să semene ruine..., el va fi împărțit...”

Acestea sunt explicațiile profetului. Noi trebuie să căutăm să le complectăm. Istoria singură, evident, poate să facă dovada că profetia cadrează bine, în toate detaliile sale, cu imperiile astfel descrise.

Dar această pietricică misterioasă care se desprinde deodată, mișcată de o putere invizibilă, care lovește în picioarele statuii și o preface în țândări, această pietricică, ce este? Sensul acestei pietre ne dă cheia pentru tot restul profeției.

EXPLICAREA STATUII

Multe au fost explicațiunile care au fost date. Este una însă, în special, care poate fi numită tradițională și care cu toate neverasimilitățile sale, contrazicerile sale, a reușit să aibe umanitatea voturilor.

Și ne întrebăm pentru care motiv comentatorii s'au ținut invariabil de această interpretare, atunci când Scriptura, la fel ca și istoria, se înscriu în falș contra ei.

Noi nu vedem decât un motiv în această atitudine. Această cauză, păstrând toate proporțiile, ni se pare același care a făcut pe Irod să decreteze masacrul copiilor din Betleem, la nașterea lui Isus: este frica, marea frică de împărăția ce va să vie, pe care trebuie să o fondeze pe pământ Mesia.

Căci într'adevăr sistemul de explicațiuni al doctorilor și savanților de până acum exclude ideea acestui imperiu.

Cu toate că profețiile ne anunță și ni-l reprezintă, gândul acestui imperiu provoacă la comentatorii o neliniște, o frică, o furie chiar, care cu toate că e religioasă și sfântă, nu a făcut mai puțin decât să piară mulți inocenți!

(Continuare, în pag. 10)

„Și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință”. Efeseni 3:19.

Statuia cu pielonarele de lut

(Urmare din pag. 9-a)

Da, multe din pasajele Scripturii se află, din cauza acestei explicațiuni tradiționale, întoarse, amintite, tăiate, tot așa de mult în sensul lor propriu și literar, cât și în sensul lor simbolic și logic, sensul în afară de care ele încetează de a mai fi. Acest imperiu, acești comentatori îl au în adevăr în oroare.

Dar ce e de făcut cu alătea pasagii ce stăteau în cale? Să le ștergem? Imposibil! Atunci o soluție a fost imprimată, un expedient mai repede. Judecați:

S'a intervertit ordinea celor patru imperii figurate de statuie, și în același timp împărțeau în două primul, și s'a intercalat al cincilea, mare de munte, în locul unde era mai puțin supărător.

Pentru interpretarea primului imperiu, nici o umbră de dificultate, deoarece profetul Daniel îl numește expres. Toată lumea e de acord asupra acestui punct.

Dar marea preocupare a interpreților s'a dus imediat la al patrulea. Și alegerea lor s'a făcut, nu atât din cauza vreunui semn echivoc care să poată da credit afirmațiunei lor, ci pentru că ei au decis că imperiul Roman va dura până la sfârșitul lumii. Or, nimic nu e mai contrar faptelor.

Plecând deci dela această certitudine, că primul imperiu era ca și cel din urmă, în toate evidențele cunoscute, ei nu aveau decât să identifice imperiile intermediare.

Dar cum între imperiul lui Nebucodonosor și imperiul Roman nu se găsea decât imperiul Grec, nu era decât o cale de ales: să se împartă în două trunchiuri, numind primul dintre aceste două trunchiuri: Imperiul Babilonian sau Caldean; și celălalt imperiul Medo-Persan.

Și aceasta fu făcută în timpul lui Teodosiu, când imperiul Roman era la apogeul puterii și splendorii sale, spărând să reunească toate garanțiile unei durate vecinice. Această idee s'a înrădăcinat în așa fel în spirite că-a devenit un fel de lege.

* * *

Să încercăm acum, să intrăm în punctul de vedere al savanților biblici, dar fără să pierdem din vedere textul sfânt.

Ni se spune: Primul imperiu este acela al Babilonienilor sau Caldeenilor, a cărui domnie se termină sub Belșazar, care a urmat, după domnia intermediară a lui Evlmerodach, lui Nebucodonosor. Se confundă, în general, Evlmerodach cu Belșazar. Să presupunem că acești doi nu sunt decât unul — și nimic nu e mai puțin sigur. Astfel, primul im-

periu nu ar fi avut decât doi monarhi. Aceasta e prea puțin pentru un cap de aur și încă din cel mai bun.

Aici, o chestiune se pune: Acest prim imperiu, se lămurește el la Caldea? Din toată evidența nu.

Caldea nu are decât centrul imperiului Babilonian, cu capitala sa, Babilonul. Dar dominațiunea sa se întindea la toate regatele, principatele și provinciile, plecând din India la Egipt. Fără să recurgem la istoria profană, Scriptura ne-o spune. Astfel captivii, sub domnia lui Nebucodonosor, sunt deportați din Ierusalim și din Iudeea, nu numai în Caldea, dar încă în Media și Persia (Ester 1:3; și 3:8) A doua carte a Macabeilor cap. 1 ves 19; menționează iarăși. Toate aceste detalii ne vor fi de mare folos.

* * *

Al doilea imperiu, figurat prin pieptul și brațele de argint, este ni se zice imperiul medo-persan. Darius, Medul și Cyrus, Persanul, cuceriră Babilonul adăugând Chaldea la statul lor.

Dar iată o mare dificultate: acest imperiu ar fi deci vădit cu mult mai mare decât primul. Ori, profeta spune net: „După tine se va scula un alt imperiu mai mic decât tine.” Cred însă ei, — interpreții, — să scape de această desmintire a Scripturii spunând că acest „mai mic” face aluzie la calitate, iar nu la cantitate. Cu toată violența dată acestui text și pe care istoria nu-l îndreptățește, Darius și mai ales Cyrus, nu erau cu nimic inferiori lui Nebucodonosor, comentatorii se declară mulțumiți.

* * *

Al treilea imperiu, figurat prin pântecul și coapsele statuii, ei voesc să fie acela al Grecilor, fondat de Alexandru.

Dar cum? Imperiul Grec este fără discuție cel mai mic dintre toate patru. Prin ce mijloc îi aplică caracterul particular indicat prin profeta: „Apoi un al treilea de aramă, care va stăpâni tot pământul?”

În fine, cel de al patrulea imperiu.

Acela este, pretind Comentatorii, imperiul Roman. Profeta spune într'adevăr: „El va fi tare ca fierul”.

Dacă textul profetei s'ar fi mărginit numai la aceste cuvinte, dacă el n'ar fi dat acestui al patrulea imperiu alte semne și caracteristice proprii și cari nu pot să se aplice imperiului Roman, n'am mai fi insistat. Dar nu putem cu nici un chip de a nu contesta această numire, căci în nici o epocă a istoriei, imperiul Roman

n'a corespuns caracteristicilor speciale pe care profeta o dă celui de al patrulea imperiu.

* * *

Iată explicația pe care ne propunem să o dăm acestor patru imperii:

PRIMUL IMPERIU

Primul imperiu este deci acela pe care îl întemeie Nebucodonosor, prin armata sa: totdeauna victorioasă, supunând puterii sale toate regatele și provinciile cunoscute în timpul acela în tot Orientul. Pentru acest motiv, profetul Daniel îl numește rege al regilor, titlu care corespunde perfect cu ceace spune Dumnezeu prin Ieremia: „Astfel vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu: Eu sunt acela ce cu mare putere și cu brațul întins, am creat pământul, oamenii și animalele care îl acoperă, și I'am dat cum Mi-a plăcut. Ori, acum iată dau toate aceste țări în puterea lui Nebucodonosor, regele Babilonului. Și toate popoarele îi vor servi.” (Ieremia 27:4—7).

Acest sigur pasaj al Scripturii ar putea fi de ajuns, fără să recurgem la istoria, pentru ca să demonstrăm că primul imperiu este acela ce simbolizează în toată întinderea sa capul de aur. De altfel este evident că, din punct de vedere al Scripturii cât și al istoriei, acest imperiu nu a fost modificat în nici un punct esențial când Darius Medul, scutură jugul lui Belșazar și cuceri capitala sa.

Singura noutate a fost că dinastia acestui imperiu a fost schimbată și că Dav's Medul, răsturnând pe Belșazar Chaldeal deveni regele Babilonului și a celorlalte provincii. Astfel zice textul profetul Daniel: „Chiar în acea noapte, Belșazar regele Chaldean fu ucis și Darius Medul primi împărăția la vârsta de 62 ani.” (Daniel 5:30 până la 6:3).

(Continuare în numărul viitor)

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

(Urmare din pag. 8-a)

nostru. Astfel El ne aduce necuprinsele isvoare de viață, putere și libertate. El ne deschide necesecatele bogății ale lui Hristos. El aduce în viața noastră necalculabilul capital, pe Dumnezeu. El cu noi partaș la suferințe greutăți, sarcini și lucru. El ne duce pe noi la o deplină și bucurătoare predare „Celui care ne-a iubit și S'a dat pe Sine pentru noi”.

„Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor”. Evrei 10:17.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

În ziua de 27 August a. c. corul din Pecica împreună cu fr. Pascu Cornel au făcut o misiune în comuna Turnu. Împreună cu frații din loc au împodobit un frumos program prin poezii, soluri și cântările corului. Programul a fost condus de fr. Pascu. Din cuvântul Domnului au vorbit mai mulți frați.

În ziua de 17 August a. c. în biserica Cnta, jud. Severin s'a oficiat un botez cu 5 persoane. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Mircea Tudor. Cu această ocazie a avut loc și o frumoasă serbare a tineretului. Corul din Obreja a cântat spre slava Domnului.

Duminică 24 August a. c. a avut loc în biserica din Chisăndia, jud. Arad o frumoasă serbare. Din cuvântul Domnului au vorbit frații: Miculiț Gheorghe, Păușan Petru, Tărsala Ioan, Cristea Moise și Teodor Tamaș. Corul și muzica din loc și cel din Minișul de Sus condus de fr. Luca Gheorghe au cântat spre slava Domnului.

Frații din Medăș au avut la 24 August a. c. o deosebită bucurie având un frumos program al tineretului. Programul a fost împodobit cu poezii, duete, etc. Corul din loc condus de fr. Ionel Răduț a cântat spre slava Domnului. Programul a fost condus de fr. Pipaș (Turda), din cuvântul Domnului au vorbit frații: Flueraș M. și Silaghi (Sbiu).

La 10 August a. c. frații din Moldova Nouă au avut un botez cu 36 suflete. La această serbare au luat parte frații: D. Goga, M. Cocariu, I. Craiovan, M. Sorrescu și Costa Popescu. Corul din Moldova Nouă sub conducerea fr. N. Arcon a cântat spre slava Domnului.

Biserica din Păuliș, jud. Arad, la 10 August a. c. au avut o frumoasă serbare a tineretului. Programul a fost condus de fr. Ionel Pop. Din cuvântul Domnului au vorbit frații: Marcu Nichifor, V. Bugariu, Gheorghe Mladin Neța, Gheorghe Lulușă, (Covăsint) și Al. Șari (Sâmbăteni). Programul a fost împodobit cu soluri, poezii, orchestra fraților din Sâmbăteni precum și corurile din Arad-Păuliș fiind condus de fr. Gh. Căirean și fr. L. Sari.

În ziua de 24 August a. c. în biserica baptistă din Sâmbăteni au avut loc serbarea tineretului fiind întruniți tineri din mai multe comune. Programul a

fost împodobit cu soluri, poezii. Din cuvântul Domnului au vorbit frații: I. Pop, A. Goia, M. Olariu și G. Magdin din Pesac. Corul combinat condus de fr. Sarii L. Lazăr au cântat spre slava Domnului.

Duminecă 24 August a. c. a avut loc în biserica baptistă din Târnova, jud. Arad, o mare serbare a tineretului. La această serbare au luat parte frați din mai multe comune, iar programul frumos împodobit a fost condus de fr. Iacob Răslău, din Tauș, jud. Arad. A cântat corul fraților din loc, condus de fr. Ioan Rațiu, corul din Tauș condus de fr. H. Gheorghe, corul din Arăneag condus de fr. Medrea. Toate corurile au cântat spre slava Domnului.

În ziua de 15 August a. c. s'a ținut înmormântarea sori Ardelean Paraschiva din comuna Cernenteaz în etate de 86 ani. Serviciul înmormântării a fost condus de fr. Ieremia, Pătruț și Henț. A cântat corul din mai multe comune spre slava Domnului.

În ziua de 24 August a. c. în comuna Șiclău după o suferință de 3 ore a trecut la cele vecinice fr. Oniță Simion în etate de 39 ani. La înmormântare au luat parte frații din Otlaca. Serviciul înmormântării a fost condus de frații: Leucă Ioan, Șerban Ghiurii. Corul din loc condus de fr. Silviu a cântat spre slava Domnului. În urma erau rămas 2 copii.

Tineretul baptist din Brașov au avut în ziua de 10 August a. c. o serbare religioasă cu scopul binefacerii în folosul „Crucii Roșii”. La această serbare a luat parte și fr. Nicolae Covaciu din Orad'a. Programul a fost condus de fr. Victor Iaru.

În spitalul din Sibiu a încetat din viață sora Terezia Pripon în etate de 18 ani fca fr. Ioan Pripon din Sohodol.

În ziua de 26 August s'a ținut înmormântarea sori Lucretia Cristea din com. Avram Iancu, jud. Turda, în etate de 15 ani. Serviciul a fost condus de fr. E. Marincea, N. Cristea, Gh. Văjdea și N. Stan.

Fratele E. Marincea și Iosif Leah a ținut în ziua de 27 August a. c. înmormântarea fr. Vasile Avram din com. Avram Iancu, în etate de 75 ani.

În ziua de 13 Iulie a. c. biserica baptistă din Tulcea, jud. Bihor, a avut o mare bucurie cu ocazia unui botez cu 7 suflete. Din noi: botezați 3 sunt din com. Ianojda, jud. Bihor, și 4 din Tulcea. Actul botezului a fost îndeplinit de fr. Bejenariu ajutat de fr. Ioan Bora. Din cuvântul Domnului au mai predicat frații: Chirilă Aron și Chișe Dumitru, din Ianojda.

A trecut la cele vecinice în ziua de 16 August a. c. fr. Hodiș Teodor în etate de 66 ani din com. Gurbediu, jud. Bihor. În urma fratelui au rămas 3 copii. Serviciul de înmormântare a fost ținut de fr. N. Bejenariu și Gh. Ionescu din Gurbediu.

În ziua de 26 August a. c. în comuna Tulcea, jud. Bihor, a avut loc înmormântarea fcei fr. Gheorghe Cotrău în etate de 18 ani. Actul înmormântării a fost ținut de frații: Bora Ioan, N. Bejenariu și Bora Teodor.

În ziua de 26 August a. c. a trecut la cele vecinice sora Ana Boiț în etate de 20 ani, din com. Tulcea, jud. Bihor. Serviciul de înmormântare a fost ținut de frații: N. Bejenariu, Chirilă Aron și Bora Ioan.

Frații din comuna Tămașda, jud. Bihor, roagă frățietatea să-i ajute pentru a putea duce la sfârșit reparația casei de rugăciune. Mulțumind fiecărui în numele Domnului. Ajutorul se trimite pe adresa fr. Marcoș Petru, Nr. 203 Tămașda, plasa Tinca.

În ziua de 24 și 30 August a. c. biserica din Tomești a avut o mare bucurie având în mijlocul lor pe fr. N. Oncu și sora Saveta. Deși această biserică e tânără, dar lucrul Domnului merge bine spre slava Lui.

Dacă ai un prieten vizitează-l des, căci spinii cresc, mai des pe locul unde nu umblă nimeni.

Dela oameni așteaptă puțin sau nimic, așteaptă însă totul dela Dumnezeu care este mai aproape atunci când pare a fi departe.

Cești și răspândiți

Farul Creștin

„În Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost”. Ps. 62:7.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Mal târziu, mai greu

„Ce să facem pentru a ne putea lăsa mai lesne de obiceiuri rele?” întrebau într-o zi doi tineri pe un bătrân copil al lui Dumnezeu. Bătrânul zise unuia din ei: „Smulge firul acesta de iarbă, dinaintea ta”. Tânărul îl smulse îndată. Acum smulge acest arbust! Tânărul îl smulse fără prea mari sforțări! Smulge și acest stejar mîtitel! Punându-și toate puterile, deabia putu să îl smulgă. Ei bine. Smulge și ulmul, acesta! Cu toate că arborel nu era prea mare, totuși sforțările tânărului fură zadarnice. Trunchiul era prea adânc înrădăcinat în pământ.

„Vedeți, tinerii mei prieteni” le zise bătrânul creștin, la fel este și cu obiceiurile rele cărora le lăsați loc în inimă. Voi credeți poate că veți avea încă vreme să le părăsiți. Iată una din cele mai mari greșeli pe cari le puteți face obiceiurile rele ajung tradiție. Ele ajung până acolo încât să facă parte din voi înșivă. Nu întârziati deci a smulge orice obicei, orice păcat cunoscut, care ar căuta să vi se furișeze în inimă. Cu cât veți întârzia mai mult, cu atât mai rău va fi pentru voi mai târziu.

Fericit

Un ziarist a întrebat odată pe baronul Rothschild socotit ca cel mai bogat om din lume, dacă este fericit. Is'a răspuns: Cum aş putea fi fericit când primesc scrisori de amenințare cu moartea, dacă nu trimit anumite sume ce mi se cer și sunt nevoit să dorm cu două revoli-vere încărcate sub căpătâi? Nu, domnule nu sunt fericit. „Cine se încrede în Domnul este fericit”, spune cuvântul lui Dumnezeu.

Motivul pentru cari fiecare credincios ar trebui să fie fericit

1. Pentru că el are în cer un Tată care îl iubește, se îngrijește de el și l-a binecuvântat cu binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos. (Ioan 16:27; Luca 12:32; Efes. 1:3).
2. Pentru că are un preot în cer care compătimizează cu el, îl suportă și-l conduce în lucrurile cerești (Evrei 2:17-18; 4:14-16; 8:1-6).
3. Pentru că are un păstor bun care îl hrănește și îl conduce acasă (Ps. 23. Evrei 13:20-21).
4. Pentru că are un mare Sfătuitor la care poate merge oricând după sfat. Isaia 9:6).
5. Pentru că are un mare Avocat înaintea Tatălui, pe Isus Hristos, cel drept, ca-

re fi apără cauza și câștigă întotdeauna. (Ioan 1:8-10; 2:1).

6. Pentru că are un mare Mângăietor, care îl conduce la tot adevărul. (Ioan 14:16-17; 16:13-14).

7. Pentru că el are un tron al harului, unde poate să meargă, ca să primească milă și har în timp de nevoie. (Evrei 4:16).

8. Pentru că are sfintele Scripturi, cari vorbesc despre suferințele lui Isus Hristos și despre gloria ce are să vie. (I. Petru 1:11).

9. Pentru că el e moștenitorul unei moșteniri care este „nestrucătoasă și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri”. (I. Petru 1:4).

Ești tu creștin?

Un călător întrebă pe căpitanul corabiei, oare pentru ce sunt cingătoarele de salvare totdeauna vopsite în alb? La aceasta căpitanul a dat numaidecât răspunsul satisfăcător: „Când e noaptea întunecoasă, cel naufragiat nu ar putea vedea, printre valuri, cingătoarele de salvare ce i se aruncă, deci nu le-ar putea apuca dacă ar fi negre. Dar culoarea albă și la întuneric se vede și astfel frânghiile albe pot ajuta celor în pericol.

Înțelegi tu adevărul, care este ascuns aici? Și tu ești o cingătoare de salvare, pe care te-a aruncat Dumnezeu în această lume, ca oamenii, cei ce stau gata să se încecă, să se abată spre tine și să-și salveze viața. Ei își îndreaptă privirile rugătoare spre tine, pentru a le îndruma pași spre Mântuitorul lumii. Deci viața ta să fie o pildă pentru alții, salvându-i din ghiarele morții.

Puterea noi cântări

O doamnă tânără stătea în pat bolnavă rău. Când era copilă la școală profesorul ei necredincios o făcuse să nu creadă nimic din ce spune Biblia. Un predicator îi făcea din când în când vizită vorbindu-i despre sufletul ei și despre mântuire, dar ea refuza totul cu dispreț. Odată ea se întoarse cu fața spre perete spunând că nu mai vrea să audă nimic despre Dumnezeu. Atunci predicatorul îi spune ca înainte de a se despărți de ea ar dori să-i cânte o cântare, ea acceptă și el cântă cântarea: „Așa cum sunt la tine vin”. Apoi plecă fără ca ea să spună ceva. Puțin timp, după aceea el auzi că ea e aproape de moarte. Se duse la ea și se așeză la căpătâiul ei. Ea îi întinse mâna palidă și șopti cu greu: „Așa cum sunt la Tine vin. Da, eu am venit, am venit și El m'a primit”. În timp ce ea spunea cu greu aceste cuvinte fața ei era plină de strălucire. Puțin după aceea ea a trecut în vecinicie. Iubito cititor tu ai venit la Mântuitorul tău?

O predică mincinoșilor

Predicatorul Smith era un bun orator. Întotdeauna predica niște predici minunate. Lumea venea să-l asculte într'un număr foarte mare, așa că sala unde predica el era întotdeauna arhiplină. Lucrul se întâmplă și azi. Acolo unde se predică bine, nu sunt locuri goale.

Într-o Duminică după ce-și terminase predica, predicatorul Smith, anunță subiectul pentru Duminică viitoare „Dacă Domnul ne va păstra, în Duminică viitoare voi predica despre Minciună. Și rog pe toți ascultătorii mei, pentru a fi mai bine pregătiți, să citească capitolul 18 din Evanghelia după Marcu”.

În Duminică viitoare sala era mai plină. Imediat ce a început, predica, predicatorul întrebă și roagă pe cei ce au citit capitolul 18 din Ev. Marcu să ridice mâna sus. Imediat se ridicară o mulțime de mâini. „Văd — spuse predicatorul — că am ascultători potriviți pentru subiectul meu, Evanghelia după Marcu nu are decât 16 capitole.

De la depozitul de literatură

Iubiți frați!

Zilele și împrejurările le știm cu toții. Fiecare căutăm un punct de reazăm. Acel punct de reazăm e singurul nostru Domn Isus Hristos, care ni se oferă în mod gratuit. Printre multele cărți de binecuvântări, pe cari el se folosește pentru copii: Săi, e cetitul cărților cu învățături sănătoase pe cari încă deocamdată le mai puteți procura. Până când nu se știe. Cărțile pe cari unii le aveți și le cunoașteți, recomandați și altora. Căci în ele pe lângă cartea sfântă (Biblia) se află balsam pentru rănile de multe feluri, de cari suferim, în suflet și corp.

Biblii mici de buzunar nu mai există. Deocamdată avem în depozit Biblii No. 685 la 250 lei și 686 la 300 lei. Test. nu sunt am făcut comanda și nu primesc.

Procurați ce se poate la timp.

Vă dorim mult har de la Domnul.

Tribul fără Biblie

Tribul Purigskad care se află pe Valea Zangskar e un trib care nu are nici până azi tradusă Biblia în limba lor. Oamenii aceștia cu adevărat sunt în întuneric și în umbra morții. Ei nu pot citi despre Isus, lumina lumii și viața celor ce cred în El. Se speră că în scurtă vreme și oamenii aceștia vor avea gale tradusea Bibliei.